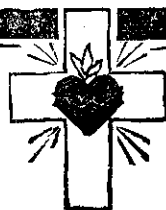

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Chemarea apostolică.

(Inchinată în special în atenția membrilor Agru-lui)

2. Întrebând Mântuitorul pe apostoli, dacă simțesc ei atâta putere, ca să golească împreună cu el paharul suferințelor, i-au răspuns: „Putem să facem” Possumus! Numai darul lui Dumnezeu dă tăria, celor, ce însetează opera mântuirii sufletelor, ca să sară din tranșeele apărătoare, cu un curej de neînăvins, în linia de foc.

A pleca! Știi ce înseamnă a pleca? A pleca, înseamnă: a muri; a părăsi pe cei pe cari îi iubim, persoanele ca și locurile. A părăsi pentru totdeauna! A pleca înseamnă a părăsi casa părintească, unde suntem legați cu mii de fire. Simțim noi oare, la o astfel de părăsire, câtă amărăciune cuprinde această părăsire în sine? A umbla de ultima dată pe cărările grădiniței scumpe, unde ne jucam cu atât drag, în vremea copilăriei noastre, ale cărei, toate ascunzișurile, și toate tufișele le cunoaștem! Înainte de plecare a rumpe ultima floriceică, ce a sădit și a îngrijit mâna mamei noastre scumpă ca apoi uscată să o păstrăm cu duioșie, lângă o icoană dragă sufletului nostru! A cutreera căsuța, cu privire de bun rămas a încuia ușa cămăruței noastre, știind că noi nici când nu o vom mai deschide!

Am întrebat odată pe o călugăriță care a plecat la un spital să îngrijească de bolnavi săraci, că: ce a luat cu sine, când a

părăsit casa părintească? Mi-a răspuns: o duzină de batiste, ca să pot plânge după plac!

Tăria sufletească nu stă într'aceea, ca omul să nu simțească natura, ci să o înfrâneze!

De altcum, strămtorile sufletești simțite la momentul plecării, nu pot fi explicate, simplaminte, numai cu durerea cauzată din pricina despărțirii. Este și alt ceva la mijloc, ceva mai puțin pronunțat, dar și o mai delicată emoțiune dureroasă. Căroră care se deschide, e învălțată în mister. Omul foarte bine cunoaște aceea ce părăsește. Dar nu poate să cunoască toate acele amănunte pe cari îi oferă viața cea nouă. Știe numai atâta, că își poate motiva în mod rațional alegerea carierei pe care a plecat. Multe însă îi sunt necunoscute, dar aceasta absolută predate de sine în voia lui Dumnezeu, are merite mari. Dumnezeu, nu cere dela noi, primirea tuturor sacrificiilor relevate nouă, și recunoscute de noi, apreciază mai mult, dacă ne plecăm în fața viitorului necunoscut. Trebuie să recunoaștem bunătatea, marimozitatea Lui și trebuie ca să-I credem.

E miraculos procedeul providenței Divine în privința aceasta.

Până când de una parte nu mărește gravitatea sacrificiului, ce așteaptă dela noi, ca sufletul astfel să-și poată câștiga cât mai mare merit, de alta parte, cruță

slăbiciunea omenească, ce ne-ar speria dela un sacrificiu durabil și izolat, prin care am fi scoși din mediul cercului nostru.

Când Dumnezeu vrea să câștige un suflet, aceasta operațiune de atracție o face cu o gingășie discretă. Am putea numi această chemare Dumnezeiască: „opacitate lucie”.

Să vedem pe Mântuitor, cum a chemat El în jurul său pe apostoli. Fie că a umblat pe țărmurile mării, unde pescarii își dirijeau mrejele lor, fie că a trecut pe lângă oficiul vamal, unde Matei încasa impozitele, se folosește de o formulă de a totului simplă. De exemplu, umblând pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se zice: Petru, și pe Andrei, fratele său și a zis lor: „Venii după mine”. Nu le desvăluie viitorul. Cu un cuvânt, avem în fața

noastră o chemare categorică, invederată. Dar este și ceva ascuns, ceva nedeslușit: importanța chemării.

Dumnezeu astfel a procedat și de altă dată. Pe Avram l'a chemat o voce din ceriu: „Părăsește pe tatăl tău, familia ta, și casa părintelui tău”. Și unde să merg? „Pe acel pământ care ți-l voi arăta ție”. Dumnezeu își rezervă, ca gra-datim să dea lumină necesară, după licărirea începutului.

Lui Iosif, tâmplarului îi spune: „Scoală-te și fugi în Egipt!” Și până când să rămân acolo? „Până când îți voi spune ție”. În timp potrivit îți voi zice. Trebuie a pleca, aceasta e dea-totului clar și categoric. Însă cât va ținea drumul și rămânerea în străinătate, despre aceasta nu a relevat nimic.

Traducere după: R. Plus S. I.

Cu ochi văzători

Într'o școală secundară s'a constatat ceva foarte trist și grav: catehetul, doritor de a cunoaște nu numai aceea ce știu elevii din carte, dar și internul lor, a pus pe copiii din clasa a doua, ca să reciteze „Născătoarea”. S'a întâmplat ceva de neînchipuit! Din 9 elevi prezenți din clasa a doua, numai 2 au știut fără greș și până la capăt „Născătoarea”. Copiii din clasă sunt orășeni și fii de țărani amestecați!

Mai uimitor decât neștiința copiilor, e tembelismul părinților acestor copii, cari nu-și dau seama, că nu ajunge a face un idol din copil, nu ajunge a se îngriji de îmbră-

căminte și hrana lor, nu ajunge ai trimite la școală, — mai trebuie ceva: educația lor acasă în sânul familiei. Pentru că oricât de dulce să fie surâsul copilului, oricât de strălucitori să-i fie ochii, nu trebuie uitat; că fiecare copil e urmașul lui Adam celui căzut, sub haina-i scumpă, sub pielea-i curată, acolo poartă pe inimă, rana păcatului strămoșesc. E adevărat, că în sf. Botez sufletul copilului a fost îmbrăcat cu darul cel sfințitor, totuș germe-nul și veninul păcatului a rămas acolo, pentru că judecata lui s'a întunecat și inclinarea spre rău nu l-a părăsit.

Impotriva acestor urme

ale „năcatului strămoșesc“ nu ajută dragostea de maimuță, dusă până la idolatrizare de unii părinți! Aici trebuie să se afirme rolul de părinte, chemat ca să crească din propriul său copil nu fiitor cetățean al împărăției cerurilor. Dacă copilul nu știe să se roage e semnul că nu se roagă, dar mai e semnul, că părinții nu-l învață să se roage, mai mult, că nici el nu se roagă. Și apoi cum e părintele, așa vor fi și sârmanii copii!

Ca să fii un bun educator al copiilor tăi, în rândul înțat tu trebuie ca să fii educat, Cum vrei să primești un ucenic în casa ța, de vreme ce nu ești meșter? Cum vrei să dai educație copilului tău, în vreme ce singur ești needucată? Cum să pretinzi dela copilul tău să se roage, dacă însuș nu știi rugăciunile? Cum vrei să-l obișnuiești la bine, în timp ce tu nici cruce nu-ți faci, nici în biserică nu mergi?

În lipsa educației de acasă cresc așanumiții: „elemente fără răspundere“, blestemul, rușinea și intristarea familiei, despre cari atât de plastic se spune: îi lipsesc cei șapte ani de acasă! Deși sârmanii copii ei nu sunt de vină! Doar soartea copilului încă până nu s'a născut e pecetluită. Copilul din leagăn seamănă leit părinților: fața-i, ochii și toate mișcările lui! Dar nu numai exteriorul lor seamănă cu al părinților ci și însușirile bune și rele, pornirile lor sufletești. Poama nu cade de parte de pom!

Tot ce este putred în societate, rădăcina tuturor relelor sunt copiii cari nu se știu ruga, sufletul cărora nu se ști încălzi pentru idealul mistic, ce este Dumnezeu, deși Dumnezeu le-a dat lor părinți, în grija cărora i-a lăsat, ca să-l crească, îngrijească, să-i deie educație creștinească.

Răul, care amenință, numai prin părinți se poate evita. Iar prima datorie a părinților este, ca să pună în gura copiilor cuvintele rugii către Dumnezeu! Numai așa vom putea crește o generație, în fața căreia nu va trebui să stăm consternați!!

Figuri din Maramureșul unit cu Roma. „Petru Bilțiu alias Dancuș de leud docinte român“

cum îi plăcea să se semneze, a fost învățătorul ieudenilor timp de 23 ani până în 1907 anul morții sale.

S'a născut la 1 Iulie 1863 din părinți plugari din Călinești, descendenți din băstinașa familie nobilă ieudeană cu acelaș nume. Dornic de învățătură, ca să poată urma școlile din Gherla, a trebuit să fugă deacasă, ajutat în ascuns de maică-să, care a trebuit să strângă bănușii în acest scop, lucrând cu spata și războiul săptămâni și luni îndelungate, fiind o țesătoare de țoluri maramureșene foarte iscusită și căutăată, cum sunt încă și azi multe prin satele din fundul Izei, pe Mara și Cosău.

Ajuns la Gherla unchiul său, fierțatul canonic Ștefan Bilțiu l'a luat sub protecția și în casa lui pe țărăneșul vioi, care s'a distins repede prin râvna arzătoare depusă la învățătură, absolvind două clase la liceul episcopiei armenesti, apoi cursurile preparandiei episcopale române de învățători.

Cariera dascălicească și-a început-o la Școala confesională română din Moiseiu, dar nu s'a putut împăca cu evreimea de acolo și peste câteva luni a trecut la Vișeu de jos, iar de aci după alți trei ani la leud, unde a rămas până la moarte ca învățător-cantor.

Mic de statură, dar aspru și vânjos, iute la fire, inflăcărat orator și bun versificator, — atât la catedră, cât și adunările învățătoresți, viața particulară și în orice ocazie, — s'a dovedit un luptător de temperament neînfricat pentru binele oropsitului țaran român, crunt apăsător de stăpânirea străină și vlăguit de lipitorii jidani sau consăngeni denaturați. A fost apărătorul fervent al limbei, moravurilor și bisericii strămoșești și un vizionar profetic al împlinirii dreptății românești, prin unirea tuturor celor de un grai și sânge pe meleagurile daco-romane.

Astfel încă dela începutul dascăliei sale la Vișeu de jos, a fost unul din inițiatorii și fondatorii Uniunii Învățătorilor Români din Maramureș, precum ne spune însuși într'o notă explicativă pe o margine de poezie, — notă ce aruncă o vie lumină asupra sbuciumărilor românești de acum cincizeci și ceva de ani, reliefând unele figuri și nume demne de pioase aduceri-aminte. O dăm neschimbată: „Versulețul acesta l-am scris inundat de neplăcerile ce aveam din cauza înființării Reuniunii docințelor cele mai crâncene sbuciumări — în cauza aceasta — cu Domnii din comitat... — carei una cu capul îmi repetau lozinca zilei: „Eu nu mi-oiu face neplăceri cu ministrul, cu inspectorul școlar și cu toți Domnii din comitat!... numai așa... de voia Dumitale!“ La aceasta eu îi răspundeam în locuința D-sale: „Ba-ți vei face neplăcerile, ... (de sunt neplăceri) că eu nu mă las până-mi stă capul în sus, ... fără trebuie nesmintit să facem Reuniunea românească, că legea ne poruncește să facem așa... S'apoi: mie nu-mi pasă, — că s'a supăra cineva!“

Se poate pricepe: cât de necăjit mai eram eu atunci, că dintre toți frații colegi maramațieni: numai iubitul meu prieten și consăngean, Michael Șerban și colegul Vasile Radu au ținut neînfricați cu mine, iar ceilalți colegi, mă râdeau și-si băteau joc de mine. Har însă îndrumărilor ce mile-a dat neuitatul meu ideal: Vasile Gregoriu Borgovanu, pe lângă sforțări inversunante, ajutorat de spectatul Domn Dr. Ioan Mihalyi protofișcul comitatens, neuitatul Profesor Ioan cândva Bușia și statornicul Preot român Georgiu Bârlea: am invins, — deși într'atâta a fost ajuns lucrul, că m'au chemat deregătorește la „curs suplimentar de limbă maghiară“ la Sighet în trei veri, unde mi s'a făcut cunoscut de amicul Djupa Alexandru, docinte rus, că sunt anume nămiți câțiva înși cari să mă omoare unde mă vor afla noaptea!... Nu m'au omorât însă c'am fost ostași români și acolo!“

La leud, a luptat cu succes cu veleitățile autorităților școlare de a statifica școala confesională, atrăgând asupra sa fulgerele Revizoratului școlar din Sighet prin refuzul ajutorului bănesc de stat în schimbul introducerii limbii maghiare de predare în școală. Despre aceasta ne povestește tot el într'o altă notă cu mult haz, cum îmbrăcat țărănește anume, a refuzat să-l primească în clasă la inspecție pe revizorul ungar Masckássy, până nu și-a declinat indentitatea, — apoi cum s'a opus metodei antipedagogice a revizorului, de a pune întrebarea după designarea elevului, pe care el nu-l-a lăsat să se școlească din bancă, pânăce revizorul nu a pus întâi întrebarea — „căci așa ne învață Pedagogia din Prefarandia Românească!“ La întrebarea revizorului, dece nu îi învață pe elevi și ungurește a răspuns, că având o leafă doar de 100 zloți pe ani, logic este ca în raport cu un coleg dela stat cu 600 zloți salariu, să învețe o singură limbă, iar cel dela stat ar trebui să învețe șase limbi în școală.

Foștii săi elevi, azi toți oameni în vârstă sau batrâni, îl pomenesc cu recunoștință caldă, fie că sunt plugari, fie cărturari sau înalți demnitari. Ei își amintesc cu duiogie de inflăcările prelegeri de istoria românilor, de steagul tricolor înfășurat lung la brâu și arătat în taină școlarilor, — de cântecetele naționale învățate în cor cu ușile și ferestrele închise și păzite de elevi în santinelă, ca să nu audă jandarmul sau pretorele ungar din sat.

Fiu de țaran, îi iubea, își confunda viața cu a lor lucra la câmp la cot cu ei, învățându-i cu pildă și povajă sau ocară la frica de Dumnezeu, iubirea limbei, trecutului de glorie romană, la nădejdea nesdruncinată în viitorul cu cer senin pentru Neamul Românesc. Plugul, coasa și cuțitul de altoit, deopotrivă cu condeiul sau cartea, în mâna lui măiastră deveneau tot atâtea mijloace în serviciul aceluiași scop: emanciparea națională, spirituală și materială a țaranului român din jugul asupritorilor unguri, spoliatorilor jidani și a propriei sale indolențe.

Exaltarea lui patriotică cu care scutura și anima elevi, țărani, colegi și intelectuali pe cari îi vizita în acest scop până în satele și județele cele mai îndepărtate, — era alimentată de pilda marilor români din Ardeal sau de peste Carpați,

cultivând cu ei legături personale atât de rodnice pentru viitorul nostru național.

Astfel, din bogata lui colecție de folclor, culegeri și poezii personale alegorice, — (astăzi rătăcite undeva la Academia Română ori la Biblioteca Curții Regale, grație Părintelui Ion Bârlea, peatunci capelan la leud), — a întocmit un interesant răspuns documentat la chestionarul folcloristic și de tradiție istorică, trimis de Densusianu dela Academia Română din București în anul 1886.

Mai departe, într-o poezie pe care o dăm mai jos, amintește un moment de hazlie tachinării cu Marele Tribunal dela 48, Axente Sever, pe care l'a vizitat la Brașov. Această primire cordială se explică de altfel prin recunoștința ce îi purta bătrânul tribun canonicului Ștefan Bilțiu, încă dela așediul și incendierea Aiudului în 1848, — când acesta din urmă, teolog tânăr și voinic, cu sabia incinsă peste sutana preoțească, l'a salvat pe Axente grav rănit, purtându-l în spate la loc sigur.

Iată-i poezia :

DE UNDE ?

De unde-i sigiliul meu ?
... De pe Tâmpa, ... din Brașov ! ...
unde — Axente, ... cel voinic :
mi-ai zis, că-sun Bilțiu mic ! ...
că de-ași fi un Bilțiu mai mare :
el mi-ar da o sărutare ...
și cu vin mi-ar inchina ...
și-n mine s'ar rezima !
Ce să fac, ... dacă-s călic ?
de statură foarte mic ? ! ...
Cine-ntăia-și dal'mă vede,
nici ochilor săi nu crede, ...
că-s copil crescut pe creangă,
S'am văzut o lume-întreagă ! ...
De sum mic : ... am voia mare
Și-n Domnul nădejdea tare,
că va fi și fericită.
Națiunea mea iubită ...
și va să stea al ei nume
pecăt „națiile“-n lume !

(BRAȘOV)

În sfârșit, cu părintele Vasile Lucaci, — „Leul dela Sisești“ — a fost în strânse legături personale, vizitându-se în repetate rânduri reciproc, la Sisești și la leud, — plângându-l în clasă cu școlarii cu lacrimi amare 'n ochi și „Horea lui Lucaci“ pe buze, în timpul internității acestuia la Satu-Mare.

Inflăcărutul său sentiment național și acel adânc religios, împletite într-o singură forță vie, i-au format fondul caracterului său. Ambele au fost din belșug exprimate, alternativ sau simultan, nu numai prin conduită și fapte, ci și prin multe-le lui poezii alegoric-patriotice, prin nenumăratele lui bocete versificate, pe care le cânta personal la înmormântări spre înlăcrămarea nebiruită a întregii asistențe — și în sfârșit, în „Vifleimul“ scris de el

IMPREUNA CU BISERICA

„Fiți milostivi, precum și Tatăl este milostiv, — așa ne îndeamnă Isus, ca să fim creștini adevărați. „Ce fel voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi tot așa ... Dacă faceți bine la cei ce vă fac bine, ce mulțumită puteți avea ? Doară și păcătoșii au iubire, pentru cei ce le poartă iubire“. Aceste îndemnuri sunt aplicarea poruncii iubirii deapropelui, fără de care nu este mântuire pentru suflet. De aceea ne impune Biserica faptele îndurării trupesti și sufletești, ca cea mai bună și cea mai scurtă cale către mântuire.

Iată-le : cele trupesti :

1. A hrăni pe cei flămânzi. Așa a făcut bătrânul Avram cu cei trei streini, cari l-au vizitat în cortul său.

2. A da de beut celor însetați, cum a făcut Rebeca, care cu drag a scos apă pentru Eleazar, insotitorul lui Isac în Mezopotamia.

3. A îmbrăca pe cei goi, așa l-au învățat pe părintele lor Noe, care dormea gol în cortul său — fiii săi buni, Sem și Iafet.

4. A da adăpost călătorilor ; așa a făcut Rahab, hangioaica din Iericon, care a primit și adăpostit în casa sa iscoadele trimise de Isus Navi.

5. A mângâia pe cei închiși. Pe sf. Petru în închisoare un inger a venit să-l mângâie.

6. A cerceta pe cei bolnavi, cum a făcut profetul Isaia, când împăratul Ezechiel a zăcut bolnav grav în patul său.

7. A înmormânta pe cei

morți, cași Tovia, care trupurile celor uciși de Senacheribe le aduna în casa sa și în miez de noapte le îngropa.

Și cele sufletești :

1. A îndrepta pe cei păcătoși, cum a făcut sf. Pavel cu Elima.

2. A învăța pe cei neînvațați, cum a făcut Isus la fântâna lui Iacob cu Samarineanca.

3. A da sfaturi bune celor cari sunt în indoilei, cum a făcut Gamaliel în sinedriul iudovesc.

4. A mângâia pe cei întristați, cum a făcut Isus mergând cu cei doi apostoli în Emaus după învierea sa.

5. A răbda scăderile altora. Așa au făcut apostolii în Filippi unde Pavel și Sila au fost bătuiți și acoperiți de răni și aruncați așa în închisoare.

6. A ierta celor ce ne greșesc, așa cum Isus a învățat în rugăciunea Domnului și pe toate paginile Evangheliei Sale.

7. A se ruga lui Dumnezeu pentru cei vii și pentru cei morți, cum a făcut Isus chiar și în cele mai tragice momente ale patimilor, cum întreaga comunitate creștinească s'a rugat pentru sf. Petru.

Iată faptele milostivirii, pe care le cere Isus dela noi, ca condiții ale mântuirii : „Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv“.

Misiuni religioase la Husia Sălaj

În zilele 10—14 Sept. c. au avut loc în comuna Husia misiuni religioase conduse de vrednicul preot misionar Gheorghe Marian, paroh în Bozânța-Mare, jud. Satu-Mare. Biserica mică și puțin încăpătoare a acestui sat a fost în aceste zile lacură, lac binefăcător, de unde cei veniți să guste înțelepciuni dumnezeiești au plecat cu viața schimbată'n bine, înoită în apa bine făcătoare a cuvântului dumnezeesc. S'au ținut mai multe cuvântări de către Păr. misionar, care prin înălțătoare pilde și puternice dovezi a prezentat ascultătorilor învățăturile eternului Isus.

A stărnit lacrimi mulțimii care asculta nesațioasă, setoasă a

anume pentru țărani, jucat și până azi în leud de aceiași țărani în parte, pe cari i-a instruit și condus personal.

Această torță însă prea a fost arzătoare ca să nu se consume în scurt timp. Cu tot fizicul său rezistent, hărțuit întâi de mizerii și decepții morale, de dușmani străini sau consăngenei — apoi de mizerii materiale și înfășurări fizice, — de

găsi adevăruri ducătoare la o altă viață mai fericită.

În toate zilele acestea mulțime mare de credincioși au luat parte la serviciul divin ce s'a oficiat în sobor de mai mulți preoți. Răspunsurile la liturghie au fost date de corul tineretului din loc.

După frumoasa predică „Despre sf. mărturisire“, s'au mărturisit spre a nu mai păcătuți 264 de credincioși.

Păr. misionar în predica adresată copiilor prin frumoase și biblice cuvinte, a făcut pe micii copilași să creadă că aceste sărbători sfinte nu se vor mai termina, născând în ei dragostea de-a fi nedeslipiți niciodată de prietenul lor micul Isus.

neiertătoarea boală de piept adesea obișnuită învățătorilor, s'a stins la vârsta de abia 43 ani, la 27 Mai 1907 lăsând în urmă o văduvă cu șase copii...

Ultima lui dorință a fost să fie îngropat în straie țărănești cu tricolorul său iubit înfășurat pe piept — la leud, — unde zace și azi.

Visul său s'a împlinit.

Dumnezeu să-l odihnească !

Seara zilei de Marți 13 Sept., a fost rezervată amintirii ce se cuvine s'o păstrăm morților noștri. În procesiune toți credincioșii din sat cu lumânări în mâini s'au dus în cimitir unde s'a oficiat parastas pentru sufletele celor ce nu mai sunt. Pe drum sub conducerea Păr. A. Caba s'au intonat cântări de laudă lui Dumnezeu. A fost o seară de sfântă petrecere.

În cadrul acestor sf. serbări și frumoase manifestațiuni, s'au ținut și ședințele soc. „Mariană și Agru“ din loc și vecini. Remarcăm programul și conf. Dluj N. Boros, președintele Agrului.

Miercuri seara au luat sfârșit sf. misiuni după ce părintele misionar printr'o frumoasă cuvântare își ia bun rămas frățesc și creștinesc dela credincioșii ce cu mult drag l-au ascultat. Îi mulțumește Păr. A. Caba păstorul turmei ce frumos s'a purtat și-i mulțumesc copiii a căror plâns servește prezența pe mai departe a păr. misionar.

I. Pastor

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Din viețile sfinților.

Sfinții Ciprian și Iustina

Ciprian a fost fiul unui preot păgân din Antiochia. Era foarte vestit în a face lucruri minunate cu puterea diavolului. Până când a fost încă păgân ducea o viață foarte rălăcită.

Iustina a fost fată creștină foarte evlavioasă. Un tânăr bogat păgân ar fi vrut să se căsătorească cu ea, dar ea nu s'a învoit nici cu un preț. Tânărul s'a dus atunci la vrăjitorul Ciprian și i-a dat bani mulți ca să facă ceva ca Iustina să se mărite după el. Ciprian a încercat cu toate farmecele dar n'au ajutat nimic. În urmă Ciprian a întrebat pe diavol că din ce cauză nu reușește. Diavolul a răspuns că Iustina este creștină și cu semnul crucii totdeauna îl învinge, pentru aceia nu-i poate face nimic. La răspunsul acesta Ciprian stătu pe gânduri. Cunosce că Dumnezeu creștinilor este mai tare decât puterile diavolești cu ajutorul cărora făcea el fermecăturile, deci a început a învăța crezul creștin pe urmă s'a botezat și a dus o viață de foarte bun creștin.

În scurt după aceea s'a ivit o asuprire a creștinilor din partea împăratului Dioclețian. Ciprian și Iustina au fost chemați la judecător. Indemnați să-și părăsească credința creștină catolică ei n'au vrut. Atunci judecătorul a poruncit să le fie ruptă carnea cu clește arse în foc. Ciprian și Iustina nici chinuți n'au vrut să se lapede de credință. Au fost apoi băgeți în rășină clocoțită dar nu li s'a întâmplat nimic. Pe urmă la porunca împăratului li s'au tăiat capetele. Astfel s'au sfârșit Sfinții Ciprian și Iustina cu moarte mucenicească în anul 304 după Hristos.

Dacă sf. Iustina s'ar fi lepădat de religia creștină catolică, ar fi trăit în bunurile acestei lumi cu acel tânăr păgân care a cerut-o în căsătorie. Dar ia a prețuit mai mult credința catolică și bunurile cerești decât cele pământești. Fericiți sunt aceia cari își știu prețui mai mult credința și cele cerești decât amăgirile deșerte pământești.

Sf. Ciprian ne-a lăsat o frumoasă pildă de tărie și statornicie în credință în mijlocul asupririlor.

Ierom. Iosif Miclea OSBM.

Plățiți abonamentul.

Credință și viață

A apărut „O turmă și un păstor” de archim. Teodosie Bonteanu. Cartea e confesiunea de credință a unui suflet care un deceniu întreg a căutat adevărul. Și l-a găsit pe sinul cald al Bisericii Romei. Dovezile istorice, dogmatice și observațiile practice expuse cu sinceritatea unei convingeri câștigate cu multă oboseală îndreptătesc marea dragoste arătată față de Biserica Romei.

Iată ce scrie păr. Teodosie în cuvântul către cetitori: „Poporul Român, adânc credincios și temător de Dumnezeu, pe care îl cred ales de Providență să repare spărtura din sinul Bisericii lui Hristos, închin această lucrare inspirată de harul lui Dumnezeu!” și

„Scrisul din aceasta carte e rodul propriei mele gândiri, pentru care eu singur am să răspund înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Este crezul meu, cristalizată după mai mulți ani de zbucium suflesc. L-am așternut pe hârtie acum cu ocazia convertirii mele ca pe o spovedanie sfântă, pentru că se știe de oricine motivele adevărate ale trecerii mele la catholicism, unde intrând declar... că nu sunt condus numai de dragostea de adevăr, pe care cu ajutorul lui Dumnezeu nădăjduiesc că l-am aflat”. Cartea se vinde la Libraria Asociației Sighet. Preț 120 Lei.

Mari manifestații religioase în Moscova. Autoritățile din Moscova cu suprindere au luat cunoștință, că în Moscova a avut loc o mare manifestație religioasă, care nu s'a putut opri din partea organelor oficiale. Anume reprezentantul diplomatic al României, cu ocazia morții reginei Maria, a cerut autorizație, ca să se poată oficia un parastas pentru sufletul repaustei regină în cea mai mare biserică ortodoxă din Moscova. Autorizația a fost acordată în nădejdea, că la aceea vor participa numai pușinii români, cari trăiesc în Moscova. S'a întâmplat însă altfel. Credincioșii din Moscova, dornici de a asculta o slujbă dumnezeiească, au venit în număr atât de mare, încât monumentala catedrală nu i-a cuprins. Polițiștii așezați în ușile bisericii înzădar au încercat, ca să oprească puhoiul de oameni veniți la ruga Domnului.

Proximul congres euharistic internațional va avea loc în 1940 în orașul Nice, unde au și început lucrările premergătoare. Congresul va avea loc între 4—9 Septembrie 1940. Cu

aceasta ocazie va avea loc o splendidă procesiune pe mare, până la Cannes Mentone. Episcopul din Nice, Remond, a și compus comitetul aranjator care activează cu cea mai mare însuflețire.

Un preot scrie: două înmormântări am avut săptămâna trecută. Am înmormântat o tânără bolnavă de plămâni și o tânără mamă, care a murit la nașterea primului său copil. Ambele erau de 24 de ani. Stăteau la școală în aceeași bancă. S'au întâlnit din nou în cimitir. Au murit în aceeași zi, au fost înmormântate în același ceas, își dorm somnul veșnic lângă olaltă și împreună așteaptă învierea. Omul întreabă: „Doamne, pentru ce ai făcut așa? Pentru ce a trebuit să moară aceste bune tinere?... Iată răspunsul: Pentru ce rupe omul cele mai frumoase flori din grădiniță și le pune în vază?... Pentru că sunt frumoase! Tot așa face și bunul Dumnezeu.

Pacea.

Rugăciunile ferbinți a milioane și milioane de creștini au fost ascultate. Lumea creștină, cehoslovaci și germani, francezi și italieni, englezi, jugoslavi și români, în frunte cu părintele creștinătății Papa Piu nu au încetat a se ruga către Stăpânul tuturor, ca să îndrepteze gândurile conducătorilor Europei de azi spre binele comun. Cuvântul rostit de Papa la radio către lumea întreagă în seara zilei de 29 Septembrie, în ceasul cel mai critic, când reprezentanții celor patru puteri europene, Anglia, Franța, Italia și Germania, au depus ultimele eforturi pentru salvarea păcii, când fiecare clipă ar fi putut deschide uraganul pustitor al războiului, când un cuvânt greșit sau o patimă nestăpânită înainte de ce ar fi pricinuit pustirea războiului, nimicirea civilizației, plânsete și țipete sfâșietoare—parcă a adus binecuvântarea cerului asupra acelor, cari au răspunderea mare în fața lui Dumnezeu pentru popoarele, în fruntea cărora au fost așezați. Spiritul păcii și al înțelegerii a adumbrat palatul cancelarial din München, unde a fost îndreptată în ceasurile crizei privirea lumii întregi. Un monstru hideos s'a depărtat de noi: nu vom vedea în muncă mașinăriile ucigătoare, nu vom auzi bubuituri

care s'a mână moartea, nu se vor umplea câmpiile și munții Europei de cadavre zdrobite și mutilate, nu se va nimici din nou aceea ce civilizația a creat timp de douăzeci de ani pe ruinele lumii zdrobită în marele războiu, și nu vom auzi plânsetele și țipetele de durere ale văduvelor și nici dulcile fețe plângătoare ale nevinovaților copilași rămași fără tată.

Pace! Iată cuvântul magic, care a știut să samene credință, în inimile necredincioase; pace! cuvântul miraculos, care a pus în genunchi la treptele altarului sufletele cele mai impetrite; pace! pierderea căreia a umplut de teroare pe toți oamenii!

Rugăciunile unite ale popoarelor au fost ascultate și norii negrii, gata-gata de a se descărca asupra lumii, încă odată au fost împrăștiați!

Cum îi vom mulțumi Domnului pentru câte ne-a dat? O viață nouă să începem, o viață de rugă, o viață de supunere, ca nu cumva peste scurt timp norii azi împrăștiați din nou să se adune! Căci nu știm, dacă vom fi din nou ascultați!

Un creștin activ.

(din ziarul „Frontul” de Karnabatt.)

... Ne așezăm la masă. Generalul Dănilă Pap se ridică, înal, imperios, dominator, își face semnul crucii, rostește o scurtă rugăciune, apoi ne așezăm cu toții pe scaune.

Generalul Dănilă Pap dă semnul sfârșitului mesei: se ridică, face semnul crucii, rostește o scurtă rugăciune, apoi ne despărțim, luând cărările înzăpezite ale munților, prin singurătatea misterioasă a secularilor codri de brazi.

Generalul Dănilă Pap e un spirit religios, un creștin, dar nu un creștin numai de zile mari și oficiale, ci un creștin fervent, practicant de fie-ce zi. El ține posturile, se spovedește se împărtășește în fie-ce zi.

Membrii activi ai Bisericii Unite, a fost ales președinte al societății culturale religioase „Agru”. A declinat această demnitate, din cauza multiplelor lui indeletniciri.

Și așa și așa...

— „Folosești ceva împotriva insomniei?”

— „Da, beau în fiecare ceas, o sticlă cu vin!”

— „Îți folosește?”

— „Nu totdeauna, dar când nu folosește, stau bucuros treaz!”